

missionen har fremskaffet, og med en fornuftig Jagering af Faremomenter o. s. v. er denne Præmie ikke tilstrækkelig. I Virkeligheden er det klart, at en saadan Præmieberegning for Invalidforsikring er saa lidt forsikringsmæssig som muligt, fordi der er en Mængde forskellige Momenter, som maatte indgaa i Beregningen, og som der her slet ikke tages noget som helst Hensyn til, idet der kun er foreslaaet en Gennemsnitspræmie. I almindelig Invalidforsikring er der en Fareklasseinddeling af ret specificeret Art, som er nødvendig, hvis man vil være sikker paa, at Præmien skal slaa til. Men her kan man risikere, at Præmien er for lav, fordi de fleste Risikoer hører til en højere Fareklasse, end man her er gaaet ud fra, og man maa endelig ogsaa huske paa, at ved en Forsikring af denne Art maa utvivlsomt et ikke ringe Spekulationsmoment fra Befolkningens Side tages med i Betragtning. Jeg mener altsaa, at Præmien her er sat for lavt, og jeg vil gerne i Udvalget søge at faa nærmere gjort Rede for, paa hvilket Grundlag denne Præmie er beregnet, og hvorledes den er fastsat. Jeg tror at turde sige, at en Præmie paa mindre end 16—17 Kr. vil ikke kunne slaa til. Naa, nu er det jo ikke saa uhyre stort et Paalæg, men det betyder dog ikke saa lidt, navnlig naar man ser det i Forbindelse med en senere Paragraf, hvori der staar, at hvis Præmien viser sig utilstrækkelig, skal der ske en Forhøjelse, og denne Forhøjelse skal deles paa samme Maade, i samme Forhold som den oprindelige Præmie bliver delt. Dette er en Bestemmelse, som jeg — og ikke mindst i Sammenhæng med, at jeg anser Præmien for at være for lille — vil søge at faa forandret ved i det eventuelle Udvalg at stille Ændringsforslag til denne Bestemmelse. Hvis det skulde vise sig, at Præmien er ansat for lavt, og at Præmien maa forhøjes, saa bør denne Forhøjelse falde paa det offentlige, saa Befolkningen ved, at det, der nu paalægges dem at udrede, er, hvad der skal udredes til denne Invalidrente, og mere kommer de ikke til at udrede.

Jeg er ikke saa henrykt, som mange Talere har været det ved Sammenkædningen mellem denne Lov og Sygekasse-lovgivningen. Jeg kan godt se, hvilke store og ubestridelige Fordele det har, men det har dog den Ulempe, at det skubber de daarligst stillede til Side. Det samme gælder om Sygekasselovforslaget, at de daarligst stillede skubbes bort. Det er, som

det ærede Medlem Hr. Johannes Lou i Gaar udtrykte det, indrettet saaledes, at man „har lagt de arbejdsføre til Grund for Lovgivningen om de kronisk syge“, og det synes jeg er et uheldigt Princip; for man laver herved et Hul i Lovgivningen, og jeg synes, man udfylder dette Hul meget daarligt ved at henvise til Fattiglovgivningen. De daarligst stillede Invalidere, altsaa de ikke arbejdsføre Invalidere, vil da med Rette spørge, hvorfor de ogsaa paa dette Punkt skal stilles ringere end de mindre daarligt stillede Invalidere, de arbejdsføre. Jeg forstaar det heller ikke — det gaar et langt Stykke over min Forstand og formodentlig ogsaa et godt Stykke ind i Indenrigsministerens, men der er neppe noget at gøre ved det. For Sygekasselovforslagets Vedkommende er Forholdet det, at man naaede til Enighed om det Standpunkt i Udvalget i Fjor, og saa kommer vi formodentlig ikke udenom det, om jeg end synes, at det er en daarlig Udvej, og egentlig ikke forstaar, hvorfor den skal vælges. Man kunde lige saa godt tage alle med, baade de arbejdsføre og de ikke arbejdsføre, saaledes som foreslaaet i det radikale Forslag sidste Aar.

Der er et meget vigtigt Punkt, et Punkt, jeg kunde ønske uddybet adskilligt mere, og som jeg vil haabe i Praksis vil blive behandlet paa tilstrækkelig grundig Maade. Det er ikke mindst under Krigen blevet klart, hvor vidt man kan naa i Retning af at opøve Invaliders Arbejdsdygtighed, ikke blot som Følge af den uhyre Fremgang i Fabrikationen af Proteser — en Fremgang som illustreres ved, at en Invalid i Wien, der havde mistet det ene Ben og havde faaet et kunstigt, spøgende sagde: Mit nye Ben er meget bedre end det gamle raske, jeg havde, for jeg bliver aldrig træt i det nye. Det var naturligvis Galgenhumor, men det viser, i hvilken Grad man er naaet frem paa dette Omraade, Fabrikation af Proteser. Men endnu længere og paa endnu bedre Maade naar man frem ved at etablere Institutioner, som tager sig af Invalidernes legemlige Opdragelse og opøver de Evner, de har tilbage, lærer dem nye Arbejder og nye Metoder. Det viser sig i Virkeligheden, at de allerfleste Invalidere kan blive nyttige Medlemmer af Samfundet trods de store Mangler, de har i deres legemlige Bygning. Jeg vil meget ønske, at dette Spørgsmaal maatte blive taget alvorligt op fra Regeringens Side, og at man ikke nøjes blot med en saadan Henviisning som den, der gives her, at vi har, som det blev nævnt af det